

Popis osudné velikonoční noci.

Poněvadž jsem dělal okresnímu veliteli Vsetínského podzemního hnutí "Davidovi" spojku, bylo mojí státní povinností, abych tuto práci zastával pectivě a opatrně, neboť "David" byl pronásledován jak Gestapem, tajnou policií tak i četnictvem. Poslední dobou musel jsem mu všechno vyřizovati, neboť byl prozrazen, takže neměl přes den choditi mezi lidi. Ale jednoho dne, když musel zajeti do Brna, kde měl nutné vyřizování, byla na něj učiněna zrada, takže se již více nevrátil. Proto právě musel jsem se mít ještě více na pozoru, poněvadž jsem nevěděl jestli mne "David" neprozradil, protože věděli, že měl spojku. Proto jsem z domu odešel a bydlel jsem jednak u rodiny Juříčkové čis.64, u rodiny Lašové čis.114 a nejvíce jsem se zdržoval u učitele Černochova v Leskovci. Ale v práci jsem nikdy neustal a tak jsem dělal spojku partyzánům, kteří bydleli u rodiny Juříčkové čis.67, u Martina Vychopně čis.62, u Josefa Juříčka čis.102 a u paní Hlavínkové čis.66. Tady se musela dělati spojka ještě pectivěji, poněvadž jsme nevěděli, co je s "Davidem". Tuto práci jsem dělal až do velikonočních svátků. Ještě v neděli velikonoční jsem převáděl 15 partyzánů od rodiny Juříčkové čis.67 do Lhoty přes hory a předal jsem je další spájce, která je vedla opět dále. Vrátil jsem se a přenočoval jsem u rodiny Černochové, ale časně ráno jsem musel jíti k rodině Juříčkové, jelikož jsme tam měli menší velikonoční slavnost.

Oslavovali jsme velký postup Rudé armády na východě, pak jsme spytovali celou naši práci až do toho dne a také jsme se radili o tom, co budeme ještě podnikati a co uděláme až se přiblíží ještě blíže Rudá armáda. Radost jsme měli z toho, co jsme vykonali a plány do budoucna jsme měli velmi krásné. Zdržel jsem se tam až do odpoledne, kdy jsem byl pak poslán do Seninky na paseky s depeší k partyzánům. Vrátil jsem se dosti pozdě a tak jsem zůstal na noc opět u rodiny Černochové. Byl jsem velmi unaven, takže jsem po večerí okamžitě usnul a spal jsem, aniž bych věděl, co se kolem děje. Ráno mne probudil učitel Černochoch se slovy: "Jendo, okamžitě vstávejte, je zle, na pasekách u Juříčků se střílí, jsou tam všichni prozrazení a přepadeni Němci." To bylo moje nejkřutější probuzení a nejhroznější rána, jenž na mne účinkovala. Nemohl jsem si to v hlavě srovnat, že by to mohlo býti pravda, ale když jsem vyšel opatrně ven a slyšel jsem rány z panceřových pěstí, střelbu kulometů a automatů, seznal jsem, že je to přece pravda.

Nikdy v životě jsem nezažil něco tak hrozného a strašného, jako tenkrát, když jsem věděl co se děje. Nevěděl jsem z prvu, co mám dělati, zda mám utéci, nebo zůstatí na místě, neboť jsem z toho všeho byl tak zničen, že

každá rána, kterou jsem slyšel vystřeliti na mne tak doléhala, jako kdyby nožem bodal. Snad nic by na mne hrozněji nepůsobilo, jako tato věc. Když jsem tak rozvažoval, co mám dělati, tu jsem viděl, jak po dědině chodí němečtí vojáci a shánějí občany, aby šli vypáliti ten celý statek. A tak jsem se sebral a utíkal jsem do lesa. Jak jsem se však přibližoval k lesu, tu jsem spatřil, že všechno je obsazeno německými vojáky i se psy. Okamžitě jsem se vrátil a utíkal jsem cestou až do Lutoniny u Visovic, kde jsem se ukrýval po celý týden u bratrance Labaje. Za týden jsem se dověděl od partyzánů, kteří tam bydleli, že nehrozí žádné nebezpečí a tak jsem se opět vrátil naspět. Byl to velmi smutný návrat domů, když jsem se dověděl, že celá rodina Juříčkova jest upálena a mezi nimi i naši kamarádi partyzáni. Nemohl jsem to vůbec pochopiti, jak jen může člověk udělat takový hanebný a bestialní zločin, takže jsem ještě více zanevřel na německé vrahy.

Neboť nikdo nám již nemůže nahraditi rodinu Juříčkovu a člověk, který tuto rodinu poznal, nikdy na ni nemůže zapomenouti. A proto vzdávám čest celé rodině Juříčkové i slavným partyzánům, kteří byli upáleni za svobodu Československa.

Martinec Jan,
Laskovec 8. 11. 1945